

Dagthema: Weggaan en Terugkomen

Overweging 14 mei

Voorganger: Maranca Schenkeveld, lector: Diny de Lange

“...Jezus leven was de start van ons nieuwe leven. Ons geloof in Hem, te mogen leven zoals Hij ons heeft voorgedaan, scheidt onderlinge verbintenis, zoals we die hier in de Duif, maar ook daarbuiten ervaren. Hij bracht vreugde bij Zijn komst en heeft die vreugde achter gelaten toen Hij wegging...”

Openingsgebed

Onnoembare,
Wij bidden om de kracht van uw Geest in ons hart.
Wij keren terug bij onszelf en alles wat ons ter harte gaat in deze wereld.
Wij worden stil om ons hart te openen voor schepping en creativiteit, voor de stralen van licht en de klank van liefde.
Schud ons los uit de verkramping van strijd en onrust.
Maak onze adem weer tot levensadem en tot bron van moed en zeker weten.
Geef ons de levende woorden van uw schrift
Ter herkenning en om opnieuw ontmoeting aan te gaan.
Amen.

Lied

H. Oosterhuis/ J. Geraedts

Hier is een stad gebouwd overal om ons heen,
huizen en bomen en mensen van licht en steen.
Huizen van vrede voor mensen van vlees en bloed.
Veilig onveilig, zo leven zij bitterzoet.
Overal haast en verkeer dat geen richting heeft,
wolken lawaai als een vuur dat geen warmte geeft.
Woorden gaan over en weer waar de mensen zijn.
Woorden zijn lief en leed, rouw en geboortepijn.
Iedereen wil wel een ander, maar weet niet hoe.
Iedereen gaat zo zijn weg, wie weet waar naar toe.
Mensen gaan twee aan twee, overvloed en woestijn.
Zoeken een woning en willen geborgen zijn.
Een stad is man en vrouw, opstaan en slapen gaan,
mensen die dagelijks doodgaan en voortbestaan.

Leven is liefde doen, gaan in het oude spoor:
moeder en vader, zoon, dochter, de eeuwen door.
Leven is overal tussen fabriek en flat,
bloemen en kinderspel licht op muziek gezet.
Is er een stad zonder dood zonder duisternis,
komt er een stad waar de zon niet meer nodig is?

Welkom en inleiding

Goedemorgen allemaal. Wees welkom hier in De Duif en wees welkom, degenen die via zoom met ons verbonden zijn. Het is fijn dat jullie hier bij elkaar willen komen. Het is vandaag niet alleen de 5e zondag na Pasen, onderweg naar Pinksteren. Het is vandaag óók de 2e zondag van mei, moederdag! Daarom een bijzonder welkom aan alle moeders vandaag, óók degenen die graag moeder hadden willen zijn. Het leesrooster van vandaag bracht me bij een tekst van Johannes. Meteen toen ik het las sprongen voor mij de woorden Weggaan en terugkomen eruit. En het thema voor deze viering was geboren.

Het kan iets alledaags zijn: je gaat weg om te werken, om te wandelen of fietsen, om iemand te bezoeken... En na afloop kom je terug, terug in je eigen huis, of die van iemand anders. Maar er zijn momenten in het leven dat weggaan niet iets alledaags is. Je gaat weg uit het ouderlijk huis, tot grote vreugde van jezelf, mogelijk tot verdriet van de achterblijvers. Of je gaat weg uit een relatie om er misschien toch weer terug te keren. En er is het ultieme weggaan als iemand overlijdt.

Weggaan is verdriet en vreugde, terugkomen is veelal vreugde!

Ik kom er tijdens de overweging uitgebreid op terug.

Het koor is weer terug van de meivakantie, de vleugel wordt weer bespeeld, door Stéphanus vandaag en de mannen zitten weer achter de knoppen om mogelijk te maken dat we via Zoom bereikbaar zijn. Met andere woorden: we zijn er klaar voor. Diny en ik hebben intensief contact gehad om deze viering voor te bereiden en wij hopen er een mooi uur van te maken.

Ik nodig u uit om een kort moment stil te zijn om onze dagelijkse beslommeringen even van ons af te laten glijden, zodat we ons open en ontvankelijk kunnen maken.

Bidden we gezamenlijk het gebed om kracht.

Gebed om Kracht

God, die met je tomeloze energie ons en onze wereld hebt geschapen,
geef ons van je kracht, opdat wij bestand zijn tegen ziekte en zorgen, onrecht en
kwaad, angst en verdriet.

Geef ons kracht om te steunen en steun te ontvangen,
om vast te houden en los te laten,
om te genieten van het leven en ons plezier te delen.

Geef ons kracht om te blijven geloven in onze dromen,
om telkens anders te kijken naar de mensen om ons heen.

Geef ons kracht om de toekomst met vertrouwen tegemoet te treden. Amen.

Lied:*H. Oosterhuis/ A. Oomen*

Scheur de wolken uiteen en kom.
Hier, nu, wees onze God, wie anders?
Niemand anders heeft ons gezocht,
niemand anders heeft zo geroepen
als een verliefde: dit is mijn lichaam,
open mij, eet mij, hier is mijn hart,
drink mijn ziel, hier ben ik, hier ben ik.

Als een verlorene heb je geroepen
en ons hart draaide om, en hoorde.
Waar ben je nu?
Waar bleef je hartstocht?
Ben je niet meer die ene van toen?
(2x)

Eerste lezing Johannes 16: 16-24 *(uit de Bijbel in gewone taal)***Jezus zal weggaan en terugkomen**

Jezus zei tegen zijn leerlingen: 'Over een korte tijd zien jullie mij niet meer. En dan, na weer een korte tijd, zullen jullie mij terugzien.'

Een paar leerlingen zeiden tegen elkaar: 'Wat zou hij daarmee bedoelen? Hij heeft toch ook gezegd dat hij naar de Vader gaat? Wat bedoelt hij dan met 'een korte tijd'? We begrijpen er niets van.'

Jezus wist dat de leerlingen hem die dingen wilden vragen. Hij zei: 'Jullie praten met elkaar over mijn woorden: 'Over een korte tijd zien jullie mij niet meer. En dan, na weer een korte tijd, zullen jullie mij terugzien.' Jullie willen weten wat dat betekent. Luister heel goed naar mijn woorden: Ik zal sterven. Jullie zullen verdriet hebben en huilen, terwijl de mensen van deze wereld blij zijn. Jullie zullen diep bedroefd zijn, maar jullie verdriet zal veranderen in vreugde.'

Er komt een tijd van vreugde

Een vrouw die een kind krijgt, heeft het moeilijk. Als het kind geboren wordt, heeft ze veel pijn. Maar als het kind er eenmaal is, denkt ze niet meer aan de pijn. Dan is ze blij omdat haar kind geboren is.

Zo is het ook met jullie. Nu hebben jullie het moeilijk. Maar straks zullen jullie mij terugzien. Dan zullen jullie vol vreugde zijn, en niemand kan die blijdschap dan nog van jullie afnemen. Dan stellen jullie mij geen vragen meer, omdat jullie alles begrijpen.

Luister heel goed naar mijn woorden: De Vader zal jullie alles geven wat jullie hem vragen. Want jullie horen bij mij. Vanaf nu moeten jullie dus tot de Vader bidden als mensen die bij mij horen. Dan zullen jullie alles krijgen waar je om vraagt. En dan zal jullie vreugde volmaakt zijn.

Lied:*H. Oosterhuis/ A. Oomen*

Hoe ver te gaan? En of er wegen zijn?
Nooit meer gebaande.
Hoeveel paar voeten zijn zij?
Twee, drieduizend. (2x)

Nog bijna slaven, vreemden voor elkaar,
kreupelen, blinden.
Maar met iets in hun hoofd dat stroomt
en licht geeft.

De zon zal hen niet steken overdag.
Bij nacht de maan niet.
Zij stoten zich aan stenen, niemand draagt hen.

Omdat zij willen leven als nog nooit.
Angstig te moede,
zijn zij gegaan met grote hinkstapsprongen.

Niet hier hun vaderland, en schaamteloos
wagen zij alles.
Soms wordt woestijn oase waar zij komen.

Vrijheid ontkiemt in hen, gloeit aan, dooft uit,
zal weer ontvlammen.
Zij blijven kinderen, zij worden groter.

Hun stoet is zonder einde en getal.
Tel maar de sterren.
Zij weten van de stad met fundamenten.

Tweede lezing Lucas 15: 11-32

(uit: Bijbelse geschiedenis voor het katholieke gezin)

De verloren zoon

Hij sprak: "Een man had twee zonen. De jongste van beiden zei: Vader, geef mij het deel der goederen, dat me toekomt.

En deze verdeelde zijn vermogen onder hen.

Een paar dagen later pakte de jongste zoon alles bijeen en vertrok naar een ver land. Daar verkwistte hij zijn vermogen door een losbandig leven.

Doch toen hij er alles had doorgejaagd, kwam er een grote hongersnood in dat land en begon hij gebrek te lijden.

Hij ging zich daarom verhuuren aan een der burgers van dat land.

Deze stuurde hem naar zijn velden om zwijnen de hoeden.

Graag had hij nu zijn buik willen vullen met de schillen, die de zwijnen aten, maar niemand die ze hem gaf.

Toen kwam hij tot inkeer en sprak: Hoeveel knechten van mijn vader hebben brood in overvloed en ik sterf hier van de honger. Ik wil opstaan en naar mijn vader gaan en hem zeggen: Vader ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u; ik verdien niet

meer uw zoon te heten, behandel mij als een van uw knechten. En hij stond op en ging naar zijn vader.

Nog was hij ver weg, toen zijn vader hem zag en ten diepste ontroerd werd.

Hij vloog naar hem toe, viel hem om zijn hals en overlaadde hem met kussen. De zoon sprak tot hem: Ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik verdien niet meer uw zoon te heten.

Maar de vader zei tot zijn knechten: Gauw, haalt het beste kleed en trekt het hem aan, doe hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten; vooruit, slacht het gemeste kalf en laat ons eten en vrolijk zijn.

Want mijn zoon hier was dood, doch is levend geworden; hij was verloren, doch is teruggevonden.

En van vreugde vervuld begonnen ze feest te vieren.

Overweging

Weggaan en terugkomen... het is de essentie van de 1e lezing, Johannes 16. Jezus vertelt het zelf aan zijn leerlingen: Ik zal weggaan en weer terugkomen. De leerlingen snappen het niet, want Hij zou toch naar Zijn Vader gaan?

Waarom zou Jezus het zo expliciet aan zijn leerlingen gezegd hebben? Om ze voor te bereiden op wat komen gaat? Opdat ze het zouden snappen als hij nà zijn dood zich toch weer onder hen begeeft? Of is het ter geruststelling: Ik ga weg, maar kom ook weer terug. In ieder geval bereidt hij ze voor op wat komen gaat. Het verdriet van het weggaan, maar ook dat het verdriet zal overgaan in vreugde. Hoe kunnen we dit rijmen?

Jezus geeft zelf het voorbeeld van een vrouw die pijn lijdt tijdens de geboorte van haar kind. Het kind verlaat haar lichaam, gaat weg uit haar buik. Dat doet pijn, ècht pijn. Maar als het kind geboren is, komt het weer bij haar terug, fysiek kan ze het kind nu in haar armen houden. En de vreugde daarvan doet de pijn vergeten.

In aansluiting op deze bijbeltekst vond ik het verhaal van de verloren zoon goed passen. De zoon wil zijn eigen keuzes maken, zijn eigen weg gaan. Hij vraagt zijn rechtmatig deel van zijn vaders vermogen en hij gaat op pad. Pas als hij aan de grond zit, hongerlijdt maar niets te eten heeft denkt hij aan zijn vader en wil hij terug. Ik vraag me af: waarom wil hij terug? Wordt hij enkel gedreven door honger en armoede of speelt er ook iets anders? Het bijbelverhaal vertelt dat niet, dus ik kan er slechts naar gissen. Wat wèl verteld wordt is de immense vreugde van de vader als zijn kind weer naar huis terugkeert. Hij waande zijn zoon verloren, maar hij heeft hem teruggevonden!

In alledrie verhalen komt steeds min of meer hetzelfde naar boven: het verdriet van het weggaan en de vreugde van het terugkomen.

Bij het weggaan zijn het bijna altijd de achterblijvers die het verdriet ervaren. Voor degene die weggaat kan dat anders zijn. Heel vaak zal hij of zij vreugde voelen, want er wordt -letterlijk- een grote stap gezet!

Wat maakt dat de achterblijvers verdrietig zijn? Daar kunnen natuurlijk veel redenen voor zijn. Ik heb het mezelf afgevraagd: wat waren de redenen dat ik me verdrietig voelde? Dan denk ik aan 2 keer dat ik het als achterblijver heel moeilijk had. De 1e keer was toen mijn jongste zoon uit huis ging om zich als student in NL te vestigen,

mijn lege-nest-syndroom. Ik was heel verdrietig, want ik had hem niet meer bij me om lekker te knuffelen, hij had mij niet meer nodig bij zijn dagelijkse doen en laten, ik kon niet meer voor hem zorgen op de manier die ik gewend was, ik moest hem loslaten. En al met al was zijn weggaan heel moeilijk.

De andere keer was toen mijn moeder overleed. Ik voelde me verloren. Ook al woonde ik inmiddels 40 jaar niet meer thuis, ook al woonde ik al ruim 20 jaar in Frankrijk waardoor we elkaar niet vaak zagen. Het feit dat ze er niet meer was, dat ik niet meer fysiek bij haar kon zijn, al was het maar af en toe, het maakte dat ik me afgesneden voelde en intens

Maar er is iets dat ik geleerd heb van het verdriet: het heeft me sterker gemaakt. Ik moest leren om mijn kinderen los te laten, zij kunnen en willen op hun eigen benen staan, zonder hun moeder om zich heen. En ik moest zelf leren om emotioneel op eigen benen te staan toen mijn moeder overleed. Het gekke was dat ik dat ècht wel was, maar toch werd het anders. En sterker worden gaat natuurlijk niet van de ene dag op de andere, nee, geenszins. Verdriet is rouw en rouwen kost tijd. Maar het heeft me uiteindelijk weerbaarder gemaakt, mentaal sterker. En bovenal: naast het verdriet van het weggaan is er de intense vreugde van het terugkomen. Elke keer als mijn zoons thuiskomen of als ik ze hier in NL opzoek, dan voelt dat heerlijk! Voor mijn moeder geldt natuurlijk dat ik haar fysiek niet meer tref, maar zij is, evenals mijn vader, veel sterker in mijn herinneringen teruggekomen. De herinneringen zijn levendiger, intenser en veelvuldiger. En als ik naar hun foto kijk, gemaakt op de dag dat we hun 60-jarig huwelijksfeest mochten vieren, de foto waarop ze naar elkaar kijken alsof het hun huwelijksdag is ipv 60 jaar later, als ik naar die foto kijk dan voel ik hun liefde weer stromen. Hun liefde voor elkaar, hun liefde voor elk van ons, hun 9 kinderen. En als ik die liefde opnieuw tot leven voel komen, dan zijn ze weliswaar weggegaan, maar toch ook nog steeds dicht bij me.

Weggaan en terugkomen, het blijft niet bij die enkele bijzondere gebeurtenis. Eigenlijk komt het dagelijks voor: weggaan om naar het werk te gaan, naar school of naar vrienden om daarna weer thuis te mogen komen. En dan blij kunnen zijn dat je weer thuis bent. Dat is een groot goed!

Ook bij ons in De Duif is er sprake van weggaan en terugkomen. Dan denk ik niet alleen aan de wekelijkse vieringen, maar zie het ook over een langere termijn. Sommigen hebben behoefte om een poos niet actief te zijn in de Duif. Ze stoppen als voorganger of stoppen als koorlid. Blijven wel of niet naar de Duif komen. Daar is niets mis mee. Ieder heeft recht op de ruimte die hij of zij nodig heeft. En terugkomen kan altijd, graag! Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.

Een mooi voorbeeld van terugkomen in de Duif is Diny en Tilly. Gedwongen door de corona-pandemie kwamen ze niet meer fysiek naar de Duif. Gelukkig was en is er Zoom, waardoor ze beide trouwe Duiven zijn gebleven. En vandaag, ruim drie jaar later, zijn ze fysiek terug in de Duif! Welkom!

Weggaan en terugkomen, het lijkt standaard bij elkaar te horen. Toch is er helaas een grote groep waar dat niet voor geldt. Ik denk aan de vele vluchtelingen, asielzoekers en ontheemden die wel weggegaan zijn, maar of ze ooit terug kunnen keren? Hun vertrek ging mogelijk gepaard met een verdriet dat net zo groot of zelfs groter was dan het verdriet van de achterblijvers. De onzekere toekomst, niet weten of je ooit naar je vaderland kan terugkeren, of je je familie en vrienden zal

terugzien, dat maakt het weggaan extra zwaar. Er kunnen vele redenen zijn waarom mensen weggaan: het kan oorlog zijn, geweld, achtervolging wegens geloof, geaardheid of een kritische mening, het gebrek aan een economische toekomst van werk, huis en eten. Het kunnen zoveel redenen zijn waarom ze vluchten, waarom ze hun leven op het spel zetten, waarom ze hun heil en een veilige thuishaven zoeken in een ver en vreemd land. Feit is wel dat velen van hen vermoedelijk liever niet waren weggegaan als de omstandigheden beter waren geweest.

Ik ging zelf uit vrije wil in een ander land wonen, niet gedwongen door omstandigheden. Sindsdien heb ik de luxe een "thuis" te hebben op 2 plekken: mijn fysieke thuis in Frankrijk en het gevoel van thuis zijn zodra ik in Nederland ben. Ik gun het alle ontheemden dat zij, op een dag, hier in NL op z'n minst een fysiek thuis mogen hebben en dat het gevoel van "ik mag er zijn", dat ze zich niet hoeven te verantwoorden waarom ze naar NL gekomen zijn. En ieder van ons kan hiermee aan een steentje bijdragen.

Weggaan en terugkomen, verdriet en vreugde. Zo is het leven. Verdriet kan ons breken, maar het kan ons ook sterker maken. Wat altijd blijft zijn de herinneringen, mooie en verdrietige, ook dát is het leven.

Ik heb een mooie uitspraak gevonden, van Frederick William Faber, een Engelse schrijver en theoloog uit de 19e eeuw. Het luidt als volgt: er zijn mensen in de wereld, die de gave bezitten overal vreugde te vinden, en de gave bezitten die vreugde achter te laten wanneer ze weggaan.

Jezus leven was de start van ons nieuwe leven. Ons geloof in Hem, te mogen leven zoals Hij ons heeft voorgedaan, scheidt onderlinge verbintenis, zoals we die hier in de Duif, maar ook daarbuiten ervaren. Hij bracht vreugde bij Zijn komst en heeft die vreugde achter gelaten toe Hij wegging. Ik gun ieder mens dat ze vreugde mogen ervaren in hun ontmoeting met anderen. Bij het weggaan, laat een beetje van die vreugde achter bij die ander, maar neem ook een beetje van die vreugde mee voor de volgende ontmoeting met een ander medemens. Zo brengen zowel weggaan als terugkomen vreugde voor iedereen.

Moge het zo zijn.

Pianomuziek

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God de Vader, de Schepper van alle dingen.

Verbinden wij ons om deze wereld als Gods schepping te bewaren en de goederen van de aarde met alle mensen te delen.

Ik geloof in Gods zoon Jezus, die onze vrede is.

Verbinden wij ons om ons te verzetten tegen de geest van bedreiging van elkaar en in onze beslissingen en in ons doen en laten de vrede tussen mensen en de band tussen de volkeren te bevorderen.

Ik geloof in God de heilige Geest die leven schenkt in het aangezicht van de dood.

Verbinden wij ons om onze angst voor de toekomst,
de berusting die ook ons overvalt,
met vertrouwen en hoop te overwinnen,
omdat wij weten dat de kracht van God
mchtig is in de zwakken.

Ik geloof in de eenheid van de kerk,
zoals God die wil en tot ons brengt.
Verbinden wij ons om acht te slaan op elkaar,
voor elkaar open te staan en
met elkaar een antwoord te geven
op de liefde van God
in de dagelijkse werkelijkheid van ons leven.

Ik geloof in het Verbond van God,
dat Hij in Jezus vernieuwd heeft
voor alle mensen op deze aarde.

Verbinden wij ons om met elkaar op weg te gaan
in de verwachting dat God onze voeten zal richten
op de weg van de vrede.

Collecte

We zijn bij het hart van onze viering aangekomen. Wij zijn bij elkaar om samen te delen: onze middelen, onze gebeden en intenties, het brood en wijn.

Wat onze middelen betreft: we herhalen het elke zondag weer, zo ook vandaag.

Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. We huren deze mooie plek om op zondagochtend samen te komen. Dit kost geld, veel geld. Velen onder ons dragen al bij middels een periodieke of jaarlijkse overschrijving. Dat wordt heel erg gewaardeerd. Dat neemt niet weg dat we het mandje rond laten gaan opdat deze gevuld kan worden. Ook met de QR code in het boekje kunt u uw bijdrage geven. Er staat €10 als bedrag op het scherm, maar u kunt dit bedrag naar eigen inzicht veranderen. Grote bijdragen, kleine bijdragen: ze worden allemaal bijzonder op prijs gesteld! Alvast hartelijk dank daarvoor.

Omdat het de 2e zondag van de maand is, collecteren we óók voor ons jaardoel. Dit jaar is dat "de Duif 50 jaar" hetgeen we volgend jaar gaan vieren. Voor dit jaardoel gaat er een 2e mandje rond en is er een aparte QR code. Dank jullie wel.

Stichting De Duif

Jaardoel De Duif 2023

Het hart van de viering – delen met elkaar

We delen onze middelen, onze intenties en gebeden om uiteindelijk ook brood en wijn samen te delen.

De intenties uit het groene boek en uit de gemeenschap

Dienst van de tafel

Tafelgebed

H. Oosterhuis/ B. Huijbers

- A: Gij die weet wat in mensen omgaat
aan hoop en twijfel, domheid,
drift, plezier, onzekerheid.
- Vz: Gij die ons denken peilt
en ieder woord naar waarheid schat,
en wat onzegbaar is onmiddellijk verstaat.
- K: Gij toetst ons hart en Gij zijt groter dan ons hart;
op elk van ons houdt Gij uw oog gericht;
en niemand of hij heeft een naam bij U,
- Vz: en niemand valt of hij valt in uw handen,
en niemand leeft of hij leeft naar U toe.
- A: Maar nooit heeft iemand U gezien.
In dit heelal zijt Gij onhoorbaar.
En diep in de aarde klinkt uw stem niet;
en ook uit de hoogte niet,
- Vz: en niemand die de dood is ingegaan,
keerde ooit terug om ons van U te groeten.
- A: Aan U zijn wij gehecht, naar U genoemd.
Gij alleen weet wat dat betekent. Wij niet.
Wij gaan de wereld door met dichte ogen.
- K: Maar soms herinneren wij ons een naam,
een oud verhaal dat ons is doorverteld,
over een mens die vol was van uw kracht,
Jezus van Nazareth, een jodenman;
- A: in hem zou uw genade zijn verschenen,
uw mildheid en uw trouw; in hem zou voorgoed
aan het licht gekomen zijn hoe Gij bestaat:
weerloos en zaveloos, dienaar van mensen.
- Vz: (**) Hij was, zoals wij zouden willen zijn:
een mens van god, een vriend, een licht,
een herder, die niet ten eigen bate heeft geleefd,
en niet vergeefs, onvruchtbaar, is gestorven;

A: die in de laatste nacht dat hij nog leefde,
het brood gebroken heeft en uitgedeeld,
en heeft gezegd: “neemt, eet, dit is mijn lichaam,
zo zult gij doen tot mijn gedachtenis.”

A: Toen nam hij ook de beker, en hij zei:
“dit is het nieuw verbond, dit is mijn bloed,
dat wordt vergoten tot vergeving van uw zonden.
Als je uit deze beker drinkt, denk dan aan mij.”

Vz: Tot zijn gedachtenis nemen wij daarom dit brood,
en breken het voor elkaar:

K: om goed te weten wat ons te wachten staat,
als wij léven, hem achterna.

(herhalen vanaf (**)) "Hij was, zoals wij zouden willen zijn")

A: Als Gij hem hebt gered van de dood,
God, als hij dood en begraven, toch leeft bij U,
redt dan ook ons en houdt ons in leven,
haal ook ons door de dood heen, nu
en maak ons nieuw, want waarom hij wél,
en waarom wij niet?
Wij zijn toch ook mensen.

Nodiging

Delen en breken van brood en wijn

Onze vader

Onze Vader,
al zolang onderweg
van de hemel naar de aarde,
Uw Naam worde geheiligd,
nooit meer in gevechten
van volk tegen volk,
van man tegen man;
Uw Naam worde gedaan en doorgegeven
in gerechtigheid en vrede,
van mens tot mens,
van land tot land,
over heel de wereld.

Laat komen uw rijk
door allen die veranderd zijn
in mensen van vrede en mededogen.

Laat gebeuren in ons midden
wat wij hebben uitgesteld tot in de hemel.

Geef ons heden zoveel inzicht
dat wij weten wat ons werkelijk
tot vrede en toekomst brengt.

Vergeef ons dat wij U tegenhielden
in zoveel mensen,
zoveel eeuwen lang.

En leid ons weg uit de verleiding
tot macht en geweld,
maar verlos ons vandaag nog
van één wereld voor enkelen
en open die wereld
van God en mens met allen.

Amen.

Lied:

H. Oosterhuis/ T. Löwenthal

Op mijn levenslange reizen
twijfel, donker achtervolgt mij.
Liefde, blind, holt voor mij uit,
zing ik steeds op and're wijzen
over wie ik niet kan spreken,
zing ik: "ooit, mijn hart te breken,
ooit mijn hart voor jou te breken".

Opgereisd, pas halverwege,
met een keel kapot gezongen,
met een hart voor wie gebroken,
kruip ik onder doornenstruiken,
druk mijn ogen in de aarde,
smee dat nu het eind zal komen,
smee de dood, dat hij zal komen.

mm.....

spoorloos trok voorbij de twijfel,
waar ik lag. De liefde keerde,
zag mij, bracht mij drank en spijze,
deed mij opstaan uit de dood.
Nog een leven zal ik reizen.
Nooit meer zonder reisgenoot.

Gedachte bij het thema

God zegt niet:

Die weg voert tot mij en die niet.

Maar hij zegt:

Alles wat je doet

Kan een weg

naar Mij zijn,

als je hem zó gaat

dat hij naar Mij voert.

Mededelingen

Slotlied

M. van Baest/ T. Takken

Mijn voeten vertragen, verlaten het pad,
verdwalen in de tijd,
hun stap is onzeker vol droevige schaduw,
ik ben de richting kwijt.

Mijn handen verzaken vergeten gebaren,
verliezen keer op keer,
hun werk is vergeven, gestold hun bewegen,
ik vind geen houvast meer.

Mijn ogen verdraaien verdringen de wereld,
vermijden wat verwacht,
hun licht lijkt geweken, de passie verdwenen,
mijn wezen raakt verstard.

En mijn hart draagt de oude beelden,
in mijn hoofd klinken woorden van thuis
en mijn oren horen vertrouwde muziek:
ik wil dansen,
dansen de weg terug naar huis !

Zegenbede

Voor de reis wens ik je
Dat de weg je tegemoet komt,
De wind steeds in je rug is,
de zon je gezicht verwarmt
en milde regen je lichaam verfrist.
En tot we elkaar weerzien,
Moge God je bewaren
In de palm van zijn hand.
Amen